

מדע). לדבריו, הוא הסכים עם צה"ל כי במקום שנתיים של שירות ישרת ברפאל" ארבע שנים, בתחום המיקצועי שלו. הייתי בעצם ארבע שנים בצבא בלי לקבל כסף, הסביר השבוע שווה.

"אין לי מה להתבייש בעבר שלי", הוא טוען. "לא עשיתי שום דבר רע. יש לי תעודות המעידות על כך שאני במישמר האזרחי, ובימים-הכיפורים תרמתי דם וגם סחבתי בדהיבו המפורסמת שלי מנות-דם לבית-החולים. אני לא יודע מה רוצים ממני. אפילו ב-18 בחודש הזה קראו לי ליום אחד למילואים. אצטרך כמובן לבטל את זה. יש לי תפקיד חשוב במילואים. אומנם פעם הייתי שיי"גים"ל, אבל כעשוי אני מחלק צוויקריאה בזמן-חירום."

פרשה אחרת מחיינו של המועמד לנשיא ארתור וואש, פרשת שנת השבתון, שממנה נקרא ברמאות רבה על-ידי ראש-לישכתו של ראש-הממשלה יחיאל קדישאי, או, כפי שווה מכנה אותו: "מר קדיש", נדדי לבוא וליטול את כתר הנשיאות. פרופסורים בכור הגרעיני בנחל-שורק, טוענים כי שווה עוסק, בשנת-השבתון שלו, בנושא שאינו יכול לתרום מאומה לכור. לקרייה למחקר-גרעיני (קמ"ג), או למדע הישראלי. ועדה פנימית שהוקמה, עוד לפני שנודע כי שמו של שווה יועלה כמועמד לנשיא המדינה, קבעה כי אכן היה עדיף ששווה יעסוק במחקר אחר בשנת-השבתון שלו, אם-כי אין שיניים זקיקות לאלצו לעשות כן.

בשיחה עם כתב העולם הזה טען שווה, כי אינו מבין כלל את הטענות כלפיו בעניין זה. הוא הכחיש את קיום הוועדה, אבל טען: "אני לא יודע מה רוצים ממני! מגיעה לי שנת-שבתון אחרי שש שנים, ואני לקחתי אותה רק אחרי עשר שנים. אף אחד לא יכול להגיד לי באיזה נושא מחקר לבחור. זה שהמדינה משלמת בשביל המחקר שלי, זה בהסכם-העבודה, כמו אצל כל פרופסור. אני בחרתי בנושא-מחקר שקשור בעבודה שלי לתיכנון מיקרוסקופ יוני, עם כושר רולוצייה בסדר-גודל יותר עדין ממה שקיים. אני זוכה בהצלחה גדולה, ואפילו המונה שלי בפאריס טילפן השבוע, וביקש ממני לבוא לכמה ימים כדי להעביר את המחקר שלי למישהו אחר. המחקר הזה חשוב מאד."

חוגים מקורבים לראש-הממשלה טענו לזכותו, כי אומנם נערכה קהילה בעניין גבורת-מחקר הפרופסור של שווה, אולם כל העניין הזה רוא פרי קינאה של מדענים אחרים, הנועשים על כך ששווה עומד להיות נשיא."

לובי חסרת-קדים
אלה אחרת שהתעוררה מיד כאשר צץ שמו של שווה כמועמד לנשיאות, זיהתה: מי המליץ עליו לפני ראש-הממשלה. בגין עצמו הודה כי הוא לא הכיר את שווה קודם-לכן וכי שמע עליו לראשונה רק כאשר הועלה שמו באוזניו כי מועמד אפשרי לנשיא. הועלו שמות שונים של אנשי-הקשר בין בגין לשווה, ביניהם גם זה של השרביבלי-תיק חיים לדנאו, אך שם אחד חזר ונישנה ללא-הרהר: המליץ "ארדר" השווייצרי יליד מצרים ניסים גאון, ידידו האישי של מנחם בגין, אשר אף שמרשלו הועלה בשעתו כמועמד לנשיאות, שווה מבחיש כי פגש אי-פעם בגאון, אולם חוגים מקורבים לראש-הממשלה טענו השבוע: "מה, האסון לא גאון הוא זה שהמליץ על שווה? זה צריך לפסול אותו?" לטענת שווה סירב ראש-הממשלה לגלות אפילו לו מי היה הממליץ המיסטורי. אולם לא רק בגין מתעסק על בחירתו של שווה כנשיא, שווה עצמו, כיוון שטעם מעט ממעמלה של מלוכה, משתוקק עתה בכל מאודו לכהן כנשיא, כאילו זה היה החלום שחלם עליו כל חייו, הוא עזב את דירתו ברחובות ועקר לדירה של ידידים בירושלים, שם הקים את המטה שלו. בדירה ישבים ידידים של שווה ו-אחיו, במשך כל שעות היום והערב הם עוברים על פרשיות של אישים היכולים להשפיע על חברי-כנסת, מתאמים עימם ושיחות, קובעים פגישות לשווה עצמו עם חברי-כנסת ואישי שילטון, ומקמים את הלובי הגדול ביותר שקם אי-פעם במדינת ישראל.

אנחנו מייחלים רק לדבר אחד. שח"כ יצחק גבול, ויתמיד בסירובו להיות בעצמו מועמד לנשיאות. זה יבטיח את בחירתו של שווה." אמר אחד מהם השבוע.

במדיונה

מישפט

החי על המת?

התושבים: "באן לא יקום מכוני-חניטה!" — היוזמים: "זוהי קנוניה!"

השיפוצים שבוצעו באחד הבתים החדר-קומתיים ברחוב מנדס ברמת-גן, משכו את תשומת-ליבם של השכנים. היתה זו שכונת הווילות הסמוכה לבית-החולים תל-השומר, כי השיפוצים לוו בשמועות, ש-במקום עתיד להיפתח מכוון מיוחד להניית מתים.

מן הבית הסמוך למכוון המיועד צפה בנעשה אחד השכנים, שלמה תדהר, ששמץ מן השמועות גונב אף לאוזניו. הוא הבין חין כי המשפצים הורסים קירות פנימיים, עוקרים עצים בחצר ופורקים במר-קום כמויות של חול ואריחי-הרסינה צהור-רים. הוא החליט לשאול את המשפצים למה בדיוק הם מועידים את הבית. אחרי שישובץ, כאשר הוסבר לו כי במקום ייפתח משרד לשידוכים, נרגע.

אולם ססף השמועות לא פסק, ועצבנות השכנים לא שככה. כעבור כמה ימים החליט תדהר להציץ שוב אל מעשי שכ-ניו החדשים. להפתעתו גילה, כי בכל חדרי הבית המשופץ מתקינים אריחי-חרסינה, ובמקומות רבים נקבעים ברזי-מים. מה לאלה ולמשרד השידוכים, תמה ופנה לחפש האחראים על מלאכת השיפוצ. **הנציחה מורכבת?** הצעירים רמי גלר מרמת-גן וישעיהו קריב מראשון-ציון, בעליו החדשים של הבית, שפיקחו על העבודות במקום, סיפקו לשכנים תשר-בות לרחב. פעם אמרו כי במקום ייפתח מכוון לעיסוי, בהזדמנות אחרת סיפרו כי המקום נועד לשמש משרד להקירות. גיר-סה נוספת טענה כי בבית המשופץ תשוכן מירפאה גינקולוגית.

סיפר שלמה תדהר: "לא היה לי סיכסוך עם השכנים החדשים, ובשלב מסוים הם גילו לי את הסדר הכסום, שיעסקו גם בחניטת גוויית. לא כמו החניטות של הזמן העתיק במצרים, אלא משהו מודרני, ש-נועד להעביר גופות של אנשים שנפטרו בארץ — לקבורה בחוץ-לארץ." תדהר מסר פרטים אלה לשכניו-שלו, ואלה נזעקו לכנס-חירום, לטכס עציה כיצד להבריח את רוח המוות המאיימת לפלוש לשכונתם השלווה. תדהר, שהוא מנהל מיפ-על לייטוש יהלומים, פנה אל עורך-הדיון איתן הוברמן, בקבשה שינהל את המערכה המישפטית נגד חנוטי-המתים. שופט-השלום עדנה שצקי, שלפניה הובא העניין, הורתה על מתן צו-מניעה זמני שאסר על הקמת מכוון החניטה ועל הכשרת המקום לאיכסון מתים.

מתים או חיים? בתצהיר שהגישו שכניו של מכוון-החניטה-המיועד לבית-המישפט, טענו כי מכוון כזה יבריח קרו-בים, אריחים ומכרים מבתיהם, ישנה את אופי הסביבה, ויוריד את ערך הנכסים. השופטת קיבלה את טענותיהם, הוציאה צו-מניעה זמני, בדבר-בד הורתה לשכנים להפ-קיד בקופת בית-המשפט סכום של 25 אלף לירות, שישמש לפיצוי יומי הקמת המ-כוון, רמי גלר וישעיהו קריב, במידה שית-ברר כי לתביעתם של השכנים אין יסוד. אך המערכה על עתידו של הבית לא תמה. לרמי גלר, אחד השותפים גירסה שלום. "הסערה כולה היא על לא כלום" הוא אומר. "מכוון החניטה הוא המצאת של שלמה תדהר והבריו לשכונה. מעור-לם לא תיכנסו הקמת מכוון כזה, או בית איכסון לגוויית. התוכנית המקורית היתה להקים כאן מירפאה גינקולוגית.

עסק זה אמור להיות נוסף על מכוון-חניטה שיוקם באזור התעשייה של ראשון-ציון, הרחק מגורי בני-אדם" לדיברי גלר, אין לשכנים על יסוד לחשש. במקום הוכשר שטח לחניטת אמבולנס, אך הוא נועד לנשים שצבעורנה טיפול גינקולוגי. "לא נעשה צעד כלשהו נגד החוק, ואין לנו עניין לריב עם השכנים", אמר גלר השבוע. לא מובן לנו מדוע השכנים מת-נגדים להקמת מירפאה במקום. אני חושב שיש באן קנוניה נגדנו."

היתה חניטה או לא תהיה — שני המת-נות היריבים נערכים עתה לקראת קריב-הכרעה. זה ייערך בזירת בית-המישפט, כאשר ייפתח הדיון החוזר.

יחזקאל פלומין

או לפחות להעריכו מחדש. בצורה חיובית יותר, הגדיל מכולם עורכו הכלכלי של הארץ, אברהם שוייצר, שהזכיר לראש-הממשלה כי ממשלת המערך נפלה בגלל רבינוביץ וממשלתו עלולה ליפול בגלל ארליך. עובדה היא, שהמהפך הכלכלי עליו ניצח שימחה ארליך בגאווה, נראה עתה לרוב הכלכלנים בישראל כמישלון גדול, ואם היה העולם הזה הביטאון היחידי ש-תקף בזמנו את המהפך, כתרמית וכאסון למשק, הרי נמצאים עתה רבים המסלימים עימו בדיעבד.

מישרד-האוצר נראה בימים אלה כספינה מיטלטלת בים סוער, שקברניטה איבד את השליטה עליה והוא מסתובב על סיפונה, כשהוא יורה הבטחות מן המותן ומפטר אנשים בהבל פה, מבלי יכולת לממש את הדבר במציאות. ארליך הציג בעת ה-אחרונה את התקציב החדש תוך הודאה כי אינו תקציב טוב ויש לקצץ בו. הוא אף הודה בכישלונה של מערכת המיסוי

ר ק מתי-מעט פקידים בכירים ב-מישרד-האוצר יודעים כי סגן השר, יחזקאל פלומין, שקל השבוע את האפשר-הממונה עליו לאנחות. פלומין גילה למקו-רבינו כי אינו יכול לשאת עוד באחריות למעשיו של שר-האוצר, שימחה ארליך, לדברי פלומין: "הגיעו מים עד נפש ו-אינני יכול להמשיך כך..."

הירהרי ההתפטרות של פלומין איימו להיות המסמר האחרון בארון המתים בו תיקבר הקאריירה של ארליך כ-שר-אוצר מבריק, "כבקי בכלכלה", וכמי שיוציא את עגלת הכלכלה הישראלית מן הבוץ בו היא שקועה. שכן ארליך הוא פוליטי-קאי משופשף ועסקי מפלגתי ותיק, אך לכלול מעולה לא היה מעולם, הוא ניהל

האלוף הרצל שפיר מועמד לתפקיד הממונה על הכנסות המדינה

והגבייה. עתה הוא ניצב בפני שוקת שבורה, מבלי שיוכל עוד להשתמש ב-אינפלציה כדי למנוע העלאות שכר ו-ל-כרסם בשכר.

ככל שחלף הזמן גברה מורת רוחו של פלומין מעשיו של ארליך. הוא בלע בשקט חריגות תקציביות והעברה סיסוגית של ביטוח-ישער להלוואות, מפני שארליך טען כי יש להיכנס ללחצים קואליציוניים. אולם היו מיקרים בהם סירב פלומין לשר-תוך. דוגמה לכך משמש תקציב המדינה החדש. ארליך הגישו, כאמור, לכנסת בד-בד עם הודאה כי התקציב אינו טוב ו-צריך לשנותו. המעשה היה למשל ו-ל-שנייה, וזהו המיקרה הראשון בהיסטוריה של ישראל, ששר-אוצר מגיש תקציב ו-מודה כי אינו טוב. הסיבה היתה: אי-נכונותו של ארליך להיאבק בממשלה ו-להסביר לעמיתיו כי אי אפשר להניף בבת אחת את כל הדגלים — גם את דגל ה-חינוך-חינם, גם את דגל הביטחון וגם את דגל השירותים המלאים. דעתו של פלומין היתה כי צריך להגיש תקציב ריאלי שאפי-שר לעמוד מאחוריו, דעתו לא התקבלה.

מיקרה אחר היה פיטוריו של נציב מס-הכנסה אליעזר שילוני. פלומין שלל את המעשה בתוקף, ראשית, מפני שתחום ה-גבייה וההכנסות היה בסמכותו, בהתאם לחלוקה הפנימית בינו לבין ארליך. שנית, הוא חשב ועודנו חושב כי שילוני היה נציב טוב וכי היה עליו להמשיך בתפקידו. הוא גם סבור כי שילוני לא היה אשם בהדלפת

כישלון גדול
א לא שארליך הכזיב את פלומין, ו-ירידת קרנה של הממשלה החדשה המתקדה, בראש ובראשונה, במישרד-האוצר. ירידת הפופולאריות של ארליך הינה כה תלולה, עד שהביאה רבים להת-עגגע ממש לקדמו, יהושע רבינוביץ,